

Perſoner og ſige: dem ville vi have, og dels vege paa alle andre Perſoner og ſige: Dem ville vi ikke have, og det er den ſidſte Bei, Folkethinget er gaaet, idet det nu retter ſit Angreb mod dette tredie Miniſterium paa ſamme Maade ſom mod de to andre, Angreb, ſom dels ved de Herrers egne Anſtrengelſer, dels ved uforſtandig Hjælp fra anden Side kunne ſiges at være lykkelige. Det er jo viſtnok meget urigtigt, naar det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds (Holſtein) før kom med den Paaſtand, at dette Miniſterium var blevet mødt fra Folkethingets Side med en Ridderlighed, ſom man ikke kunde Andet end paaſkjønne. Det ærede Medlem maa ganſke have glemt, at lige fra det første Dieblit, dette Miniſterium fremtraadte, blev det mødt — jeg veed ikke, om man kan kalde det Ridderlighed, det var maatte ridderlig Aabenhed — men ialt Fald var det med den meſt aabne Udtaleſe af, at med dette Miniſterium vilde man ikke forhandle. Det ærede Medlem maa viſtnok have glemt, at lige efter at dette Miniſterium var fremkommet, aabnede Finantsudvalgets ærede Formand Forhandlingen om Finantsloven og endte med diſſe Ord: „Seg ſkal ſlutte med kun at udtale, at man kan være overbevist om, at der fra vor Side — i alt Fald fra min Side — ikke ſkal være nogenſomhelſt Tilbøjelighed til at forſætte Forhandlingerne i den nu begyndte Samling længere end høiſt nødvendigt.“ Det var den „ridderlige Modtagelſe“, dette Miniſterium fik, og det var, ſom ſagt, det tredie Miniſterium, mod hvilket man ſaaledes rettede ſit Stormangreb. Det kan man ikke fraga. Folkethinget har nu med beraad Gu indrettet Finantsloven paa ſaadan Maade, at den er uantagelig for enhver Regjering, og gjorde det for at drive den nuværende Regjering bort. Det er det, ſom er Kjernen i Sagen, og man er ſig alſaa bevidt, at man ſtiller lige imod en Konflikt. Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds trøſtede ſig nu med, at der var ingen Fare ved denne Konflikt, (Holſtein: Ikke for os, men for mange andre Ting.) — jeg veed ikke, hvem det ærede Medlem mener med „os“, om han mener os Danſke eller os Folkethingsmænd eller os Moltallet eller hvad han mener; men hans Fremſtilling giſ ud paa, at der var ingen Fare ved Konflitten. Den ſkulde man ikke være bange for, thi hvad kunde ſte? Et af Lo: enten maatte Miniſteriet gaa, og det var der virkelig ingen Ulykke ved, eller Miniſteriet giſ ind paa Folkethingets Finantslov, og det var der heller ingen Ulykke ved — anden Udvei var der jo ikke; thi de Herrer har jo erklæret, at denne Finantslov var deres ſidſte Ord, var den Finantslov, de aldrig vege fra (Stemme: Hvor ſtaar det?). Det ærede Medlem for Beile Amts 2den Valgkreds (Berg) har beſtemt udtalt, at det var Folkethingets Finantslov, her forelaa, men jeg vil gjerne ſoie den Modification til,

ſom jeg nu hører, at man ikke viger fra den, ſaa længe det nuværende Miniſterium beſtaar (Stemme: Det er en ganſke anden Sag). Nu vel, men det, jeg ſagde, var, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds opſtillede Et af Lo: Enten maatte dette Miniſterium gaa eller ogſaa maatte det ganſke ſimpelt vedtage denne Finantslov (Stemme: Eller opløſe Thinget!) eller opløſe Thinget, ſkjøndt det ſkaffer da ikke nogen Finantslov. Det er nu muligt, at det ærede Medlem har Ret, men ſaa aldeles viſt er det ikke. Det ærede Medlem har jo vel tidligere paaſtaet, at den Udvei, der yderligere kunde tænkes, var en Umulighed. Det fremkom jo ganſke viſt paa et høiſt mærkeligt Tidspunkt. Efter at det ærede Medlem nemlig havde i en god Times Tid ſtaaet og udæſtet andre Medlemmer til at udtale ſig om, hvorvidt proviſoriſke Finantslove vare tilſtedelige eller ikke, og efterat det ærede Medlem var blevet bragt i Knibe ved Spørgsmaalet om, hvad han vilde ſige, hvis Rigsretten udtalte ſig for dem, kom han med den Paaſtand, at de vare jo umulige. Efter at han i en Times Tid havde ſpurgt Folk om, hvad de mente om Lovligheden af proviſoriſke Finantslove, ſagde han, at det var jo bare Øier; der gaves ingen proviſoriſke Finantslove, de vare aldeles umulige. Det er jo vel ſaa, at naar det ærede Medlem antager dem for umulige, har den Fare, ſom der ellers kunde være deri, og ſom det ærede Medlem ogſaa ſaae deri, ikke fremſtillet ſig for ham; men jeg er bange for, at den ſtarke Lo paa Umuligheden af, at den alligevel kunde viſe ſig — man kan jo aldrig være ſikker paa Noget — dog kunde viſe ſig at være urigtig. Det ærede Medlem paaberaabte ſig i den Senſeende forſkjellige Udtalelſer af Forſkjellige og gjorde deriblandt ogſaa mig den Ære at komme med en Udtalelſe af mig, idet han citerede nogle Ytringer, jeg brugte under Grundlovsforhandlingerne i 1865, hvilke fremkom, i det jeg henledebe Opmærksomheden paa Nødvendigheder og Rigtigheden af, at man i den nye reviderede Grundlov traf Foranſtaltninger til at ſikre ſig imod, at proviſoriſke Finantslove fremkom. Jeg gjorde den Gang opmærksom paa den Fare, der kunde være derved; jeg gjorde opmærksom paa, ſaa vidt jeg huſter nu, at det jo var beſjendt, at proviſoriſke Finantslove havde været uſtedte, og jeg udtalte mig om, hvorvidt jeg anſaa proviſoriſke Finantslove for ſtemmende med Grundloven af 5te Juni 1849. Derom har jeg udtalt mig og udtalt mig i denne Retning, ſom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds anførte. Nu ligger der jo ganſke liden Bagt paa, hvad jeg mener om dette Spørgsmaal, da jeg jo ikke hører til de Autoriteter, ſom have Afgjørelſen deraf; jeg er hverken Medlem af Landſthinget eller af Højesteret og kan ſaaledes ikke blive Medlem af Rigsretten. Jeg ſkal derfor ikke indlade mig paa at forklare, hvorvidt jeg har den